

Αποστολείς αληθείας.

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία](#) / [Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες](#) / [Ορθόδοξη πίστη](#)

[xristos_paidia](#) της **Δήμητρα Γ. Σαρρή**

(φοιτήτρια τμήματος Θεολογίας, Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου Αθηνών)

Η ορθόδοξη Εκκλησία βρίθει συνειδητών κατηχητών κι ενθέρμων κατηχουμένων. Ένα από τα πιο σημαντικά διακονήματα που συνεπικουρούν στην μύηση των νεοφώτιστων κι εν γένει των βαπτισμένων χριστιανών στη λατρεία και τα μυστήρια της Εκκλησίας, είναι σαφώς η διακονία της κατηχήσεως.

Τούτος ο όρος που πλέον χαρακτηρίζει τη θρησκευτική διδασκαλία, δεν έχει καθόλου επιλεχθεί τυχαία. Η λέξη “κατήχηση” ετυμολογικά προέρχεται από τη πρόθεση “κατά” και τη λέξη “ήχος”. Η πρόθεση “κατά” στην προκειμένη περίπτωση φέρει την έννοια της κινήσεως προς τα κάτω, από τον ουρανό δηλαδή με κατεύθυνση κάθετη προς την γη, θα λέγαμε πως πρόκειται για το φαινόμενο της καταβάσεως. Συναφώς, κατήχηση σημαίνει πως ένας ήχος προέρχεται από τον ουρανό και κατευθύνεται καθέτως προς την γη.

Ο εκκλησιαστικός αυτός όρος, αρχικά δημιουργήθηκε για να δηλώνει και αναμνηστικά να θυμίζει ένα από τα σημαντικότερα γεγονότα που διέπουν την ιστορία της ορθοδοξίας. Η λέξη συνεπώς , κατήχηση, γεννήθηκε στους κόλπους της αποστολικής εκκλησίας και ορίζει εννοιολογικά το γεγονός της Πεντηκοστής.

Την ημέρα της Πεντηκοστής (μόλις συμπληρώνονται πενήντα ημέρες μετά την Ανάσταση του Κυρίου Ιησού Χριστού) οι μαθητές του ήσαν “ομοθυμαδόν”[1] στο ίδιο μέρος, εννιά η ώρα το πρωί[2] και τότε όλοι μαζί γίνονται κοινωνοί θεοφανείας. Το τρίτο πρόσωπο της Αγίας Τριάδος, το Πνεύμα το Άγιο, φανερώνεται στους μαθητές μέσα από μία σειρά θείων εκδηλώσεων. Ξαφνικά, ένας ήχος από τον ουρανό, ωσάν δυνατός άνεμος, κατευθύνεται προς το σπίτι όπου ήσαν οι μαθητές μαζεμένοι. Τότε πύρινες γλώσσες παρουσιάζονται και κάθονται από μία σε καθέναν από τους μαθητές[3]. Τη στιγμή που όλοι πλημμύρισαν από τη παρουσία του Αγίου Πνεύματος, οι Απόστολοι άρχισαν να μιλούν σε διάφορες γλώσσες και να κηρύττουν την αλήθεια[4].

Όλη λοιπόν η φανέρωση του Παρακλήτου, περιγράφεται με τον όρο “κατήχηση”. Ο όρος αυτός όμως, πέρα από την περιγραφή του τρόπου εκδηλώσεως της χάριτος του Αγίου Πνεύματος, αυτόματα λαμβάνει και την έννοια της θείας αποκαλύψεως, της θρησκευτικής διδασκαλίας και μύσεως. Από την ημέρα της Πεντηκοστής

ιδρύεται η πρώτη Εκκλησία κι έτσι ορίζεται η γενέθλιος ημέρα της και συνάμα, πιστεύουν και συστρατεύονται αυτόματα τρεις χιλιάδες άνθρωποι.

Οι Απόστολοι, ωσάν κατηχητές και φορείς της αλήθειας, κατηχούν την οικουμένη διακονώντας την Εκκλησία. Και στις μέρες μας, ο όρος διατηρείται अपαράλλαχτος και χρησιμοποιείται κατά κόρον στην καθημερινότητά της. Το έργο της κατηχήσεως δεν αναφέρεται αποκλειστικά στους κληρικούς, αλλά τούτη την διακονία μπορούν σαφώς να την αναλάβουν και λαϊκοί, χωρίς απαραίτητα να κατέχουν ακαδημαϊκώς την θεολογική γνώση. Σίγουρα όμως το έργο που επωμίζεται ένας υποψήφιος κατηχητής, θα πρέπει να διακρίνεται από ευθύνη, συνείδηση, βαθειά πίστη και το πρώτιστο, γνώση του αληθινού μας Θεού.

Έτσι λοιπόν, οι σύγχρονοι κατηχητές καλούνται να διδάξουν για τον Θεό, να κηρύξουν την αλήθεια και να μεταλαμπαδεύσουν λόγο θεολογικό. Ωσάν, τους Αποστόλους της πρώτης Εκκλησίας, ωσάν αποστολείς του Θεού διά την σωτηρία και την οδήγηση του ανθρώπου από την γη στον ουρανό, από το κατ' εικόνα στο καθ' ομοίωση...

Δήμητρα Γ. Σαρρή

**(φοιτήτρια τμήματος Θεολογίας, Θεολογικής Σχολής Πανεπιστημίου
Αθηνών)**

[1] Πρ 2,1

[2] Πρ 2,15

[3] Πρ 2,2-4

[4] Πρ 2,4

Πηγή: askitikon.eu